

meenden wij dat het een droom was, toen wij andermaal hoorden roepen. Zonder ons langer te bedenken hielden wij, met ver uitgeslagene riemen, zoodat het witte esschenhout knarste, op de rotsachtige kaap aan, van waar het geluid kwam, en namen in angstige spanning elke groene plek op, die naar onze ondervinding het waarschijnlijkste de legplaats van zeelieden zijn kon.

Langzamerhand — want wij zullen een goed half uur op die wijze voortgeroeid hebben — werd de mast van eene kleine sloep zichtbaar; PETERSEN, die tot nog toe zeer stil en ernstig geweest was, begon op dit gezigt luid te snikken, en kon slechts door enkele uitroepingen in het Engelsch en Deensch aan zijne gewaarwordingen lucht geven. »Het is de jonge vrouw SLAGER, de traanboot van Uppernavik; CARLIE MOSSYN, de kuipersgezel, moet thans onderweg zijn om traan te halen. De Marianne is aangekomen met CARLIE MOSSYN,» — en daarop begon hij weder van voren af aan, slokte de helft van de woorden in, en wong de handen.

Het was werkelijk CARLIE MOSSYN. De rustige gang van zaken is in de Deensche kolonien jaar in jaar uit dezelfde, en zoo had PETERSEN goed geraden. De Marianné, het eenige schip, dat jaarlijks tot hiertoe naar boven vaart, lag te Pröven, en de »jonge vrouw SLAGER» moest het spek afhalen, dat Kingatok jaarlijks oplevert.

Hier verkregen wij voor het eerst weder een duister begrip van hetgeen er gedurende onze afwezigheid in de geheele wereld was voorgevallen. Wij dachten dat er een zonderling misverstand moest hebben plaats gehad, toen wij hoorden, dat Frankrijk en Engeland zich met den Muzelman tegen de Grieksche kerk verbonden had. De kuipersgezel, die dit verhaalde, was een goede Lutheraan, en al het nieuws dat hij mededeelde, was met hetzelfde theologische waas overdekt, als zijn geheele persoon. Wat voor nieuws is er uit America? Och toe PETERSEN! En wij zagen hem allen vol gespannen verwachting aan, opdat hij het antwoord voor ons vertalen zou.

America? zeide CARLIE, wij weten van dat land niet veel af, want zij hebben geene walvischjagers aan onze kusten, maar voor een veertien dagen zijn hier eene stoomboot en eene bark voorbij gevaren, om ulieden in het ijs op te zoeken.

Hoe langzaam deelde de man al zijn nieuws mede. Hij kwam ons als een orakel voor, waarvan wij in zenuwachtige spanning de uitspraken opvingen. »Sebastopol is nog niet ingenomen.» Wat wisten wij van Sebastopol! »En Sir JOHN FRANKLIN?»